

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Exedræ Ecclesiasticæ Sive Concionvm Moralium ... t. ...

In Dominicas totius anni

Schrötter, Johann

Coloniæ Agrippinæ, 1688

XXVIII. In Feriam. II. Pentecostes. Sic Deus dilexit mundum. Ioan. 3. Arg.
Nuptiæ Spiritus S. Seraphicæ.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56320](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56320)

*Græci cur
puniti.*

XVII. Injurii extitère Græci eide-
dem Amatori, dum malitiosè ipsius
Genealogiam subvertere præsumpse-
runt, sed & hi sensère vindicem flam-
mam, quando hisce festivitatibus An-
no Christi 1452. imperio exciderunt.
Non excident regno cœlesti, qui
graviolem illi injuriam irrogaverint,
qui directè eum offendere præsumpse-
runt? qui vel agnitæ veritati resistunt,
vel ob gratias aliis concessas ringun-
tur, & tabescunt; vel corde obdurati
persistunt, vel in sua impenitentia ob-
stinati emoriuntur, vel de misericor-
dia præfractè præsumunt, vel de ipsa
perditè desperant.

XVIII. Excutiat hîc unusquisque
manticam suæ conscientiæ, videatque
quo cultu hætenus profecutus sit Spi-

ritum S. Videat an non identidem il-
lum contristaverit? An non donis, gra-
tiisque ipsius abusus? Videat an non
spreta, posthabitaque amicitia illius, ob-
meras quitquilias, sordesque rerum ju-
rato ipsius hosti adhæserit. Videat an
cor ipsius S. Spiritus, per peccata dire-
ctè ipsum impugnantia, non pupuge-
rit.

Et si fortè se reum deprehenderit,
eundem repetito suspiriorum anhelit-
tu, perinde ac anrem attrahere, ac in-
vocare nitatur. Et quoniam libenter
fertur super aquas, deducat fontes la-
chrymarum ex oculis, in amarum con-
tritionis mare sese exonerantes; quibus
ille incubet, atque inhabitet; sicque
nobiscum in tempore, atque æterni-
tate individuus perseveret. Amen.

CONCIO. XXVIII.

IN FERIAM II. PENTECOSTES.

Sic Deus dilexit mundum. Ioan. 3.

ARGUMENTUM.

Nuptiæ Spiritus S. Seraphicæ.

Si hæsterna luce de
primo conjugato-
rum officio; id est
de honore, quo se
invicem prosequi
obstringuntur; &

ostendi, quàm insigniter munere hoc
suo fungatur (pon susdivinissimus, Spi-
ritus S. A. Instat alterum, quo se invi-
cem prævenire debent, nempe Amor.
Hic tam proprius, consanguineusque
est matrimonio; immò tam essentialis,

*Amor essen-
tialis ma-
trimonio.
ut*

Cic. lib. de
Amic.

ut eo sublato una etiam illud interire sit necesse. Nam cum hoc sit societas, & amicitia indissolubilis; hæc autem definiatur omnium humanarum, divinarumque rerum cum charitate, & benevolentia summa consensus, fieri nequit, ut matrimonium saluum subsistat si amor maritum inter & uxorem emoriatur, extinguaturve.

Eapropter Dominus conditurus primam Adamo sponsam, non aliunde, quam de latere ipsius formare voluit; ut hoc ipso planum fieret, quod in consortium creabatur dilectionis; ut nimirum tanquam consors corde fo- veretur, non pedibus proculcetur; quatenus viro à latere, non à pedibus esset.

Quo officio, seu verius beneficio, ac dono, quam insigniter sponsam suam Ecclesiam, seu fidelem animam Spiritus S. prosequatur, discutiamus.

S. I.

Amor Spiritus S. in Ecclesiam.

Amor Spiritus S. in nos
Rom. 5. v. 5.

II. S. Paulus Apostolus differens de hoc officio, seu gratioso beneficio S. Spiritus, describit illud hunc in modum: *Charitas Dei diffusa est in cordibus nostris, per Spiritum S. qui datus est nobis.* In quibus verbis mira, stupendaque energia complexus est sponsi divinissemi influxum. Non enim ait *inspiravit*, aut *inflavit* in nos, aut etiam *infudit* charitatem suam, quod tamen multum esset; sed quod auctius, diffudit.

Gen. 2. v. 7.

Ubi sacer textus agit de formatione hominis, ait: *Inspiravit in faciem ejus spiraculum vitæ.* Condito exterra Da-

mascena homine spiritus sui auram, afflatus sui germen, divinæ particulam vitæ indidit, unde corpus ipsius protinus organizatum, in mysticam, perfectamque symmetriam redactum fuit, quatenus Dei imago, similitudoque in eo reluceret, fieretque homo in animam viventem. At verò reformaturus hominem, redintegraturusque imaginem vitio originariæ labis corruptam, totum se cum omnibus donis suis enlargitus est: *Charitas Dei diffusa est.*

III. Vulgatum à Geographis est, Nilum septenis ostiis in pelagus se exonerare; & haud secus septemplici munerum suorum alveo sese Spiritus S. gratia diffundit. Influit enim in intellectum perfecturus illum ad capiendâ facilius, per modum simplicis intelligentiæ, mysteria fidei à Deo revelata. Quod donum intellectus indigitatur. Ad discurrendum verò promptius de de talibus arcanis diffundit donum scientiæ, ac sapientiæ. Illud quidem ad discurrendum expeditius, juxta rationem inferiorem; istud autem ad disserendum juxta rationem superiorem. Rursum ad perficiendam rationem practicam, & ad discernendam majore cum promptitudine id, quod in opus deducere molitur justus, in occurrentibus occasionibus, ad conformandum se insignius divinæ dispositioni confert donum consilii. Quantum ad voluntatem autem, quatenus & ipsa bene ordinata in veniatur, reverenterque afficiatur Deo, tanquam parenti communi omnium, dedit justis donum pietatis. Ut vero exequantur ea, quæ ipsos concernunt, donum timoris ac fortitudinis. Timoris quidem, ne si-

Spiritus S.
dona septem

nant se allici per illecebras partis concupiscibilis; fortitudinis autem ad evincendum horrorem pannicum, qui posset illos deterrere, avocareque à bono. *Charitas Dei diffusa est.*

IV. Nec dixit: *Charitas Dei diffusa est ad nos, sed infusa est in cordibus nostris.* Neque enim extrinsecè duntaxat nos afficit charitate sua; sed intrinsecè perficit, capacesque constituit amicitiae, ac conversationis suae. Non tantum diligit, aut explicat amorem suum ore, sed visceribus insuper communicat. Humanas amicitias, honoresque cudit opinio, non res ipsa; at Deus non vulgi somniis, non censu prudentum, regumve arbitrio; sed re ipsa, suaque praestantia, & ultro manantibus ex ea dotibus, eam dispensat excellentiam, qua homo Deum redamet, mentemque illius participem divinitatis efficiat. Nam ut ait Sapiens: *Participes facti sunt amicitia Dei, propter dona disciplinae commendati.* Et ideo non dicit *Charitas Dei diffusa est ad nos, sed diffusa est in cordibus nostris;* quoniam mediante Spiritu S. gratia acquirimus constitutum intrinsecum, quo efficimur amici Dei, digni conversatione ipsius, propter dona disciplinae commendati.

V. Non denique dixit: *Charitas Dei diffusa est in cordibus nostris per Spiritum S. qui venit in nos, sed qui datus est nobis.* Ut sciremus, quod Pater, & Filius una concurrant ad conferendum hoc tam grande donum divini amoris. Pater siquidem ex bonitate, & clementia sua

infinite, singularique amore Filium unigenitum dedit mundo. Filius quoque Patri naturâ aequalis, persimilisque in amore, quemadmodum ad intra una cum Patre Spiritum S. producit; ita pariter cum eodem Patre eundem ad nos mittere non cessat. At Spiritus S. cum aliam Personam, quam mitteret, non haberet, (non enim datur in divinis Persona quarta) se ipsum utpote Amorem gratiosè contulit. Pater itaque Spiritum S. dando amicum quempiam amulatus est, qui cum amico omnia, quae possederat, erogasset, ipsum tandem cor aperto pectore traderet. Filius, quemadmodum humanam vitam suam in corpore pro nobis dederat; sic nunc divinam communicat. Spiritus S. ut sponsus seipsum tradidit, ut jam non essent duo in carne una, sed in spiritu uno. O quanta hae divinae bonitatis dignatio, quam incomprehensa profusio charitatis! O Cherubim, & Seraphim, o quidquid admirationis capax, tantam dignationem obstupescite! Vestra id capacitatis non humanae est contemplari, ac admirari. Humanum est stupore abripi, quod Jonathas Davidem in tantum dilexerit, ut *agglutinata esset anima ipsius ad David, & dilexisset eum tanquam animam suam;* quod sese vestibus propriis exuerit, Davidemque induerit. At vestrum, extaticarumque mentium est, admirari Filium Dei, Spiritumque S. conglutinatum esse, ac jugatum homini mortali. Humanum est cum Moysè emirari, quod Dominus complexus sit Patres suos, usque in tantum conglutinatus; *sicut adhaeret lumbare ad lumbum.*

*Amicitia
humanae
extrava-
gantes.*

*Amicitia
cum Deo
intrinseca.*

Sap. 7. v. 14

*SS. Trinitatis
Amor in
hominem,*

1. Reg. 20.

*Deut. 10. v.
15.*

*Jer. 13. v. 23.
lum-*

lumbos viri; quemadmodum Vates ait Jerem. At vestrum est expendere, quod tam arctè matitatus sit divinum Pneu-
ma homini, quàm strictè spiritus natu-
ralis eidem contoderatus. Humana-
num est cum Judæis stupere lachry-
mas Christi, ex oculis ipsius rorantes,
& cum iisdem eructare: *Ecce quomodo
amabat illum?* Vestrum est trutinare
non guttulam ex oculis stagnantem,
sed aquam vivam effusam in præcor-
diis nostris. Vos itaque miramini, ac
stupefcite dignationem tantæ Charitatis,
Vos pro nobis grates, vicesque,
quas polletis, reddite.

VI. Ardebat hoc amore succensa
in Canticis dilecta, & ut sensit illius
vim vehementius: ita planius eum de-
scripsit, cum diceret: *Lampades ejus
lampades ignis atque flammæ.* He-
bræi: *Pruna ejus pruna ignita, & flamma
vehementissima.* Ignis, qui aurum expi-
et, abjecta, ac terrena omnia ex foco
præcordiorum absumat. Alii legunt:
*Carbones ejus, carbones ignis, & flamma-
rum Dei.* Ne crederes amorem Dei
scintillam esse, aut vaporem ad modicum
apparentem carbonem noveris, idque
non unum, sed plurimos, carbones
igneos, flammeos, ardentissimos.
Hoc enim phrasia S. Scripturæ famili-
aris indicat, dum dicit: *Flammæ
Dei.* Non sunt carbones, quibus dun-
taxat alitur ignis intra inclusus, sed
qui flammæ foras emittant, ardentis-
simaque circumquaque volumina igni-
um evibrent. Non sunt carbones ignem
elementarem nutriendos, sed

bombos fulmineos emittentes. Erumpit
iste impetu vehementissimo, in
tantum, ut nullis naturæ viribus, deti-
neri queat, nubibus obductus, conclu-
susque, ne foras profiliat. Erumpit ite-
dem amor divinus, nec patitur intra
præcordiorum repagula se constringi,
quin flammæ huc, atque illuc dif-
fundat ardentissimas. *Lampades ejus
lampades ignis, atque flammæ.* Sym-
machus vertit: *Impetus ejus impetus ignis;*
ut hoc ipso vehementiam amoris
per Spiritum S. in nos effusum com-
prober. Nam ut ait S. Anselmus: *Ardo-
res sunt dilectionis Spiritus S. qui est ignis:*
*suntque tales ut etiam luceant; quia
eos qui diligunt lucere faciunt, ut verbo
atque exemplo illuminent, sed magis ut
accendant.* Lampades sunt, atque flam-
mæ quia amor ignis instar nunquam
quiescit, sed semper ardet, lambit, ad-
urit, incendit omnia, quæ occupat:
Charitas Dei diffusa est.

VII. In hodierno adventu audi-
vimus divinum hunc hospitem des-
cendisse in linguas igneis. *Apparuerunt
illis dispersa lingua tanquam ignis.*
Non descendit ut ignis aculeatus in
fulmina, nec ut Nero quispiam, tra-
beatus ustor feralem subdidit facem,
sed ipse suos injecit ignes amor ho-
minum Deus, formatusque in flam-
meas illapsus est linguas. *Apparuerunt
illis dispersa lingua tanquam ignis.*
Nempe quo ostenderet se non fulmi-
nare, ac iacere, sed lambere ac blandi-
ri, ut quot ille igneis in linguas appa-
ruit, totidem hominibus amantissima
pacis

*Amor Dei
vehemen-
tissimus.*

*Ansel. apud
Cornel.*

*Spiritus S.
cur in lin-
guis igneis
venit. Act.
2. v. 3.*

pacis oscula libasse videretur. Apparuit in lingua ignea, quatenus amoris fulmen, eadem arcus instar obstetricante, facilius ad cor ejacularetur. Apparuit in dispersis linguis, quia nimirum prodigus amor suum in nos profusissimum calorem non poterat una explicare lingua. Apparuit supra discipulos ut illi imprimis verbis essent profui, & charitate fervidi. Apparuit supra capita in aëre aureis flammis aureum afflaturus sæculum. Apparuit in igne, ut Amor immortalis tanquam Phoenix ex hoc entheo incendio enascere-
retur.

Non itaque deinceps ultra cum exoculata antiquitate quisquam comminiscatur superstitioso Promethei furto cœlestis flammæ particulam subductam ad hominis lutum animandum; cum totum sese infinitum Numen in lutea pectora vitalis incendii splendido, aureove diluvio liberalissimè effuderit, novo nos amoris anhelitu formaturus. Nemo forcipem ipsius ementitam suspiciat; sed linguam hanc igneam attendat. Illud commentum est, hoc gratia & veritas. *Charitas Dei diffusa est in cordibus nostris.* Quid igitur causæ est, quod non ardeamus; non incalescamus?

§. II.

*Peccati toxicum resistit igni divi-
vino.*

*Amor est
murus.*

VIII. Natura ita comparatum est, ut amemus grataque mente prosequamur, quos nobis addictos novimus,

nullaque re alia animus noster velocius trahitur, capiturque, quam quoties amari se experitur. Ex adversum frigide remisseque complectitur eos, quos nullo argumento suum conspicit amorem comprobari. Ita si accipimus vel in exteris nobis quempiam animatus addictum, si honorifico nos celebrare sermone, missis quoque muneribus suam testificari benevolentiam deprehendimus, vel intensatos esse oportet, si à talis viri amore abstineamus. Qui itaque fieri potest, quin incalescat cor nostrum, quibus de tanto Spiritus S. in nos amore constat? Qui fieri potest, quin tam divinum hospitium complectamur, ejusque munera amabili corde, vultu, manuque recipiamus? Qui inquam fieri potest, ut amor ab eo infusus non evibret scintillas, non absumat cor nostrum?

Remedium daturus hominibus ad reconciliandam, reparandamque amicitiam S. Paulus suadet beneficiis devinciendos, cumulandosque adversarios, sicque futurum ut congregentur carbones supra capita ipsorum. *Si estis erit inimicus tuus cibus illum, si fecit potum ad illi, hoc enim facient carbones ignis congeres super caput ejus.* Id est succendes amorem illius erga te, quique prius odio constrictus frigeat, hic flammis hilce liquefiet, diffluetque.

Hoc in excellenti egit nobiscum divina bonitas, cum etiamnum inimici essemus, totaque ab eo fronte aversi. Nam quum fulmina mittere debisset, ipse amoris tela vibrare cœpit, destitavitque ad nos Filium suum unigenitum, qui seipsum, id est corpus & sanguinem in cibum, potumque dispen-

Rom. 12. v.
20.

Spiritus S.
aqua simili-
latus.
Ioan. 4. v. 14

Ezech. 36.
v. 25.

spensaret. Dedit itidem aquam siti-
entibus bibere, quando Spiritum S. ab-
unde effudit. Ipse enim est aqua, de
qua quisquis biberit non sitiet in æter-
num, *sed fiet in eo fons aquæ salientis in
vitam æternam.* Hæc est aqua, quam
Dominus olim per Prophetam Eze-
chielem pollicitus: *Effundam super vos
aquam mundam, & mundabimini ab om-
nibus inquinamentis vestris.* Ipsa lordes
in tantum detergit, ut non nativam
duntaxat munditiem, sed aliam quam-
piam supra omnem naturæ vim emi-
nentiorem adferat, non solum deper-
ditam animæ formam resingat, sed no-
vum insuper decorem inducat, quod a-
mabilis reddatur, non ut creatura dun-
taxat Conditori suo, sed ut parenti fi-
lia, ut conjugii sponsa, ut dilecto dile-
cta.

Apoc. 22.

Hæc est aqua, de cuius typo disse-
rit S. Joannes in sacra sua Apocalypsi:
*Ostendit mihi fluvium aqua vita splendi-
dum, tanquam crystallum, procedentem de
sede Dei, & Agni.* Ipse enim Spiritus S.
in modum vasti, atque immensi flu-
minis procedit de sede Dei, id est ab
essentia Patris, qui singulari quadam
ratione Deus appellatur, eò quod à
prima persona divina procedat, sed
non à sede Dei solius, sed insuper Agni
ad ostendendum Spiritum S. non so-
lùm à Patre procedere, sed à Patre si-
mul & Filio. Et non nisi de una sede
fit sermo, ut pateat unam, eandemque
virtutem trium personarum esse, unum
thronum, Majestatem unam, perfe-
ctamque qualitatem in omnibus; & in
eodem subjecto mirabili quadam ra-
tione Majestatem Patris, & amorem

Spiritus S. convenire. Sedes enim, sive
thronus, si ex Theologia mystica in-
terpretemur voluntatem denotat Pa-
tris, ac Filii; quoniam dum aliquis obti-
net, quod desiderat, expleta jam ejus
voluntate, quiescit, sedetque quasi in
cubiculo, terminum, finemque opta-
tum assecutus: Ita & Pater, ac Filius
quiescit in divina sua voluntate, dum
Spiritus S. producant; Amorem, quo
se diligunt. Hæc est aqua, quæ hac festi-
va luce effusa est super omnem car-
nem, juxta vaticinium Joëlis, quando
primùm quidem vertices Apostolo-
rum, tum membrorum omnium irri-
gavit. Hæc est aqua abscondita, quæ
holocausta incendit, & factus est ig-
nis magnus. Quid igitur causæ est,
quod necdum carbones isti sentian-
tur super capita nostra, immo in cor-
dibus nostris?

Joel. 2.

2. Malach. 1.

IX. Axioma Philosophorum ab
experientia comprobatum est: causa-
rum proprium esse similes sibi produ-
cere affectus, & talem unumquemque
ex hominibus esse constat, qualem in-
tra se spiritum nutrit. Quemadmodum
enim ignis proprium est, quæcumque
materiam arripuerit in ignem con-
vertere: ita Spiritus quoscunque occu-
paverit, in sui amorem, suæque deside-
ria pellicere. Nam si Spiritus S. cujus-
piam præcordia occupaverit, illico ad
spiritualia, cœlestia, divina inflamma-
bit. Si autem spiritus immundus men-
tem, pectusque cujuspiam obsederit,
ad carnalia, impura, absurda quævis
incitabit.

Primum patet in iis, qui ab ille-
Hh

cc-

cebris carnis avocati, non propriae voluntati, sed divinae obsequi, non saeculo, sed Deo servire adnituntur. Sentunt se illico interius commutari, ad religionis studium, caelestiumque rerum amorem potenter inflammar; sentiunt se prolequi affectu tenerrimo, quae ante depravato deperibant; vel execrabantur; desiderare, quae fastidiebant; fastidire, quae sitiebant, voluptatem capere in iis, quae illis acerba acciderant, oneri vero, atque honori esse, quae antea voluptati fuerant.

*Apostoli
ante ad-
ventum
Spiritus S.
carbones.*

Claret id ex ipsis Apostolis hac festiva luce Spiritus S. flamine animatis. Antequam hos ille afflaret, erant carbonum extinctorum instar frigidi, vecordes, pusillanimes. An enim carbonis instar non nigricavit Petrus, quando Christum ejuravit, totque blasphemiarum plaustra in eundem exoneravit? An non carbonis mortuus S. Thomas, cum post resurrectionem Dominicam sese exhibuit incredulum? An non caeteri Apostoli carbones, igne splendoreque destituti, quem relicto, desertoque Domino fuga sibi consulerent? At ubi Spiritus S. afflatu revixere, in prunas quasi vivas conversi sunt, & flammam circumquoque ejaculabantur. Nam qui ante parietibus tanquam propugnaculis septi, ingenti undique terrenae potestatis formidine constricti percellabantur, atque ad timorum umbras, corpore suo viduatas, pavitantes haeserant, prosiliunt in apertum, potentique verborum suorum tonitru obvios quosque adorti consternaverunt; nec paucos ad fidem, poenitentiamque sacco, cinere, lachrymis testandam incitaverunt. Paucilli Pesca-

tores inter tot Judaeorum exercitus; unis Hierosolymae mœnibus clausos, tot efferatas mentes, & barbara paulo ante rabie in innocuo, unius sanguine ferocientes ingenti ausu, qua monitis, qua minis edomuerunt, jugoque Christi mancipaverunt. *Nonne haec mutatio dextera Excelsi?* Nonne haec in iis patravit Spiritus S. qui in ipsos descenderat?

X. Planum itidem est in fulminato Genio, nempe illum, quoscunque inderit, sibi assimilare, & ad dedecora quavis pertrahere.

Memoratur in vita B. Hilarionis à S. Hieronymo consignata, de nobili quapiam Virgine, quae demonis opera, veneficiisque dementata, in vilissimi cujuscumque mancipii amorem sic exarsit; ut pene ad infaniam adigeretur. Novimus alios non paucos ita carni, ac sanguini immerfos, ut impossibile prope iis videretur ex hoc caeno emergere, aut citra commercium carnis posse vitam extendere. Unde istud? Non aliunde, quam quod spiritum immundum intra se foveant, ejusque afflatu ad obscœna quaeque inflammentur. Ergo quod Spiritus S. non inflammet, non immutet, causa est, quod ab alio spiritu, nempe immundo cor occupatum habeant; qui illud castri in morem tuetur; qui perinde ac Draco, aut Basiliscus in illud venenum suum diffundat, ideoque ignis Spiritus S. prevalere in iis nequit.

XI. Perhibet Suetonius in Caligula, more, institutoque Romanorum receptum fuisse, ut mortuorum nobilium corpora in cineres pyra supposita redigerentur. Evenit autem, ut cum corpus Caligulae Patris exustum esset,

*S. Hier. in
vita S. Hila-
rionis.*

*Peccatum
causa fri-
goris.
Suet in Calig.
lig.*

Cor Caligulae cur non existum in flammis.

cor à flammis intactum remanserit ; ignisque qui cætera membra corripuerat, ab hoc uno abstinuerit. Quod cum omnibus admirationi esset, augures, medicosque convocare visum, qui sententiam super hoc prodigio rogati, responderunt, cor istud toxico pestilenti imbutum esse, atque ejusmodi veneno, cui ipse ignis cederet, & flamma non obesset.

Quid dicam ego de nobis igni divino non cedentibus, sed etiamnum frigescentibus? Non aliud, quam quod cor veneno plus quam mortifero imbutum in nobis circumferamus. Consumeret illud omnia, inque sui pabulum exoptatissima exustione converteret, nisi peccati toxicum eidem resisteret. Consumeret illud dico, nisi Basiliscus quispiam Avernalis illud insidendo vitiaret. Quamdiu igitur intus venenum in corde, tamdiu ignis Spiritus S. operari nequit. Nam ut ait Sapiens: *In malevolam animam non introibit spiritus sapientia; nec habitabit in corpore subdito peccatis. Non habitabit spiritus fortitudinis ad resistendum tentationibus, ad audendum fortia, superanda ardua. Non habitabit spiritus timoris Domini, ad cavenda scandalosa, noxia, infanda. Non habitabit spiritus pietatis ad frequentanda opera pia, ac sancta. In malevolam animam non introibit spiritus sapientia.*

Spiritus S. non cohabitavit spiritus malig-
nus.
1. Paral. 8.
v. 11.

XII. Salomon Rex consorti suæ filia Pharaonis ædificavit domum propriam, ne ibi maneret, ubi habitaverat arca Domini: *Dixit enim Rex non habitabit uxor mea in domo David, Regis Israel, eo quod sanctificata sit, quia ingressa est in eam Arca Domini.* Audite. Regi-

na erat, pudica erat, uxor erat dilecta Salomonis, eliminatur tamen non dico ex templo, sed è domo, in qua jam non erat, sed aliquando hospitata fuerat Arca Domini. Ergo habitate nequit tanti Principis conjux, ubi rudimentum religionis constitit; & simul cum Arca divinitatis cohabitabunt scelera, cum Spiritu S. spiritus malignus. Non, non habitabit juxta eum malignus, nec permanebunt iniusti ante oculos ejus. Peccatum venenum tale est, quod resistit Spiritui S. quod ignem cœlestem non admittit, in quod obstinatum ipsa divinitas domiari nequit.

XIII. Addit Suetonius in Caligula cor illud venenatum ubi theriaca tinctum, atque inunctum fuisset, subito flammam invaluisse, ipsamque in favillam redegit.

Quænam hæc theriaca? Sanguis nimirum, ac vulnera Salvatoris, virtus sacratissimorum mysteriorum. Confitur theriaca ex viperis, serpentibusque suspensis, ac castigatis. Et Christus in serpente æneo suspenso adumbratus virgis concisus, amorisque igne coctus, unde nobis theriaca confecta, id est virtus sacramentorum collata. *Filius Dei altissimi jubetur occidi, ait mellitissimus Pater, ut vulneribus meis, id est peccatis pretioso sanguinis sui balsamo medeatur.* Iple suspensus, excruciatuque est, ut theriaca nobis pararetur, qua venenum peccati profligaretur.

Sanguis
Christi the-
riaca.

S. Bern. ser.
3. de Nat. i
Dom.

Sume o peccator hanc theriacam in vino, id est cum vera compassione, ac contritione, seu lachrymis, (quæ vinum Angelorum ab eodem S. Patre indignantur) & sanaberis. Utere illa,

revocando tibi assertorem tuum inter alias causas tam dira perpeffum, quatenus Spiritus S. nobis emeretur, idque pro scopo laborum suorum posuiffe, ut ille mentes nostras cœlestium amore vehementius inflammaret. Utere expendendo quanti hoc balsamū hæc theriaca constiterit, quanto cum labore ac dolore confecta, & vix fieri poterit, quin venenum utut venenatum fuerit, absudat.

*Nom. 21.
29.*

Filii Israel Deo rebelles in deserto serpentum læsi morsibus, conspecto æneo serpente, quem iussu Domini Moyses in stipite erexerat, à venenato

vulnere curabantur. Effigiem hanc typum fuisse Passionis Dominicæ, nemo est qui ambigat. Addit Adrianus primus Pontifex; Si ergo quispiam percussus fuerit à serpentibus peccatorum, Christum crucifixum intueatur, & habebit sanitatem.

*In Epist. ad
Carol. M.
Regem Gal.*

Ut autem id dignè præstemus, tu o divinissime Sponse, sine cuius numine, nihil est in homine, adjuva, tu nos somnolentos increpa, tu frigidis flammis adure congruis, tu stimulis urge efficacibus, ut cor nostrum habile, dignumque reddatur tua dilectione. Amen.

CONCIO. XXIX.

IN FERIAM III. PENTECOSTES.

Ego veni ut vitam habeant, & abundantius habeant.

Ioan. 10.

ARGUMENTUM.

Nuptiæ Spiritus S. constantes in fide.

Iquido satis superque ostensum fuisse vobis autumoprimum, alterumve officium, quose invicem conjugati prævenire

obstringuntur, quodque amator divinissimus Spiritus S. Ecclesiæ suæ sponsæ præstare dignatur. A. Restat tertium, nempe fidei, seu fidelitatis perpetuæ. Et hæc sibi mutuo spondent sponsus & sponsa, immò Deo teste, & hominibus voyent usque ad mortem.

In